

ПРОЛОГ

Блу Сарджент уже й забула, скільки разів їй казали, що вона вб'є своє істинне кохання.

Її родина продавала передбачення. Щоправда, ці пророцтва здебільшого були неточними. Щось на кшталт: «Із вами сьогодні трапиться децю жак-

ливе. До цього може бути причетне число 6» або «До вас ідуть гроші. Простягніть по них руку», або «Вам потрібно ухвалити важливе рішення».

Люди, які приходили до маленького яскраво-синього будиночка на Фокс-Вей 300, були не проти такої неточності своїх передбачень. Це перетворили на гру, на виклик: зрозуміти, у який конкретний момент пророцтво здійснилося. Коли через дві години після прочитання пророцтва в авто клієнта в'їхав фургон із шістьма людьми всередині, той міг кивнути з відчуттям завершеності й полегкості. Або коли інша клієнтка шукала, де взяти трохи додаткових грошей, і сусід запропонував придбати її стару газонокосарку, вона могла згадати про обіцяний прибуток та продати її з відчуттям того, що так і було передбачено. Чи коли ще один клієнт почув, як дружина сказала: «Ми маємо ухвалити це важливе рішення», — він міг згадати, що такі самі слова промовила Мора Сарджент над розкладом карт таро, і вдатися до рішучих дій.

Проте така нечіткість цих пророцтв частково зменшувала їхню силу. Передбачення могли списати на збіг обставин

або передчуття. Вони ставали причиною для сміху (коли хтось зустрічав старого друга на автостоянці біля «Валмарту», як і було передбачено), змушували здригнутися (коли в рахунку за електроенергію з'являлося число сімнадцять) і усвідомити, що хоч ти й довідався про майбутнє, це аж ніяк не змінило те, як ти прожив теперішнє. Пророцтва були правдивими, але не до кінця.

— Я маю вам сказати, — завжди сповіщала своїм клієнтам Мора, — що тлумачення буде точним, але не конкретним.

Так було простіше.

Проте Блу такого не говорили. Знову і знову вона розчепірювала пальці, її долоню вивчали, дівчині витягали карти з колод із оксамитовим зрізом та розкладали їх на пухкому килимі у вітальні друзів родини; великі пальці притискали до таємничого та невидимого третього ока, яке, кажуть, ховається між бровами; для неї кидали руни, трактували сни, уважно розглядали чайнки та проводили сеанси.

Усі жінки робили один і той самий висновок: чіткий і напрочуд конкретний. Те, з чим вони погоджувалися всіма мовами яснобачення:

Коли Блу поцілує своє істинне кохання, її обранець помре.

Тривалий час це тривожило дівчину. Попередження було, безумовно, конкретним, але так, як це буває в казках. У ньому не сказано, скільки часу після поцілунку коханий житиме. Це про поцілунок у губи? Чи стане смертельним дотик вуст до тильного боку долоні?

До одинадцяти років Блу була переконана, що підчепить інфекцію, про яку ніхто не знатиме. Один доторк її губ до гіпотетичного супутника життя — і він теж помре в боротьбі із сухотами, проти яких сучасна медицина безсила. Коли їй було тринадцять, дівчина вирішила, що коханий помре через ревності, що в момент їхнього першого поцілунку з'явиться колишній хлопець Блу з пістолетом та серцем, сповненим образ.

Коли дівчині виповнилося п'ятнадцять, вона зробила висновок, що мамине таро — просто колода гральних карт, що сни матері та решти провидиць були зумовлені радше алкоголем, ніж умінням бачити надприродне, і, відповідно, що пророцтва не мають значення.

не конкретні, проте беззаперечно правдиві. Її мама уві сні побачила, що Блу зламає зап'ясток у перший день навчання, тітка Джімі передбачила, що Морі повернуть податок на суму до десяти доларів, а старша кузина Орла завжди починала мугикати свою улюблену пісню за кілька хвилин до того, як та зазвучить на радіо.

Ніхто в тому домі ніколи й не сумнівався, що Блу судилося поцілунком убити своє істинне кохання. Проте ця загроза висіла над ними так довго, що втратила силу. Те, що шестирічна Блу колись закохається, здавалося чимось настільки далеким, що нагадувало вигадку.

А в шістнадцять років Блу вирішила, що ніколи не закохається, тож немає чого перейматися.

Проте переконання дівчини змінилося, коли зведена сестра її матері Нів приїхала до Генрієтти — їхнього маленького містечка. Нів стала відомою тому, що голосно робила те, що мама Блу робила тихо. Мора читала майбутнє у себе в передпокої, здебільшого для жителів Генрієтти та довколишньої долини. Натомість Нів пророкувала на телебаченні о п'ятій ранку. У неї був вебсайт, на якому з розмитих фото жінка пророчо дивилася на читача. Її ім'я красувалося на обкладинках чотирьох книг про надприродне.

Блу ніколи не бачилася з Нів, тож знала свою тітку більше з вебпошуку, ніж із власного досвіду.

Дівчина не була певна, чому Нів зібралася до них у гості, але знала, що її неминучий візит спровокував безліч розмов між Морою та її двома найкращими подругами: Персефоною та Каллою, чий шепіт перетворювався на попивання кави й постукування ручками по столу, коли до кімнати заходила Блу. Проте приїзд Нів не дуже турбував дівчину. Що може змінитися в домі, повному жінок, якщо до них приєднається ще одна?

Нів нарешті з'явилася одного весняного вечора, коли вже й так довгі тіні гір на заході здавалися ще довшими, ніж зазвичай. Коли Блу відчинила її двері, то подумала, що то якась незнайома стара жінка. А тоді очі призвичаїлися до розмитого багряного світла, що лилося з-за дерев, і дівчина побачила, що Нів заледве старша за її маму, а це зовсім небагато.

Десь далеко надворі вили гончаки, Блу добре знала їхні голоси. Щоосені мисливський клуб Агліонбі виїжджав на полювання з кіньми та фоксгаундами майже кожних вихідних. Блу знала, що в ту мить означало їхнє шалене завивання: собаки напали на слід.

— Ти донька Мори, — сказала Нів, і перш ніж дівчина встигла відповісти, жінка додала:

— Цього року ти закохаєшся.

1

На подвір'ї церкви було дуже холодно навіть до того, як прийшли мерці.

Щороку Блу та її мама Мора приходили в одне й те саме місце, і щороку було зимно. Проте цього разу, коли матері не було поруч, дівчина мерзла ще більше.

Двадцять четверте квітня. Переддень святого Марка. Для більшості людей День святого Марка минав непомітно: він не був вихідним у школі, ніхто не обмінювався подарунками, не було костюмів чи фестивалів, жодних тобі знижок до Дня святого Марка, листівок на поличках крамниць або особливих телевізійних програм, які показували б тільки раз на рік. Ніхто не позначав двадцять п'яте квітня в календарі. Правду кажучи, більшість живих узагалі не знали, що той святий Марк мав названий на його честь день.

Проте мертві пам'ятали.

Блу, тремтячи, сиділа на кам'яному мурі і думала про те, що найменш цього року не дощило.

Щовечора у переддень святого Марка саме сюди приїжджали Блу та Мора: самотня церква, така стара, що назву вже й забули. Руїна заховалася в чаші між пагорбами з густими лісами, що за межами Генрієтти, за кілька миль від справжніх гір. Вціліли тільки зовнішні стіни, дах і підлога давно вже провалилися, а те, що не згнило, сховали під собою пожадливі лози та пагони, що гірко пахли. Довкола церкви була кам'яна стіна, а в ній — брама

з дашком, яка була саме таких розмірів, аби крізь неї протиснулася труна й ті, що її несли. Уперта стежка, що, здавалося, мала імунітет до бур'янів, вела до старих дверей церкви.

— Ах, — засопіла Нів.

Вона була огрядна, але мала напрочуд елегантний вигляд, сидячи на кам'яній стіні поруч із Блу. Дівчина знову була вражена її гарними руками, як і тоді, коли вона зустріла Нів уперше. Пухкенькі зап'ястки вели до м'яких, схожих на дитячі, долонь і витончених пальців із овальними нігтями.

— Ах, — знову муркнула Нів, — Ну й ніч сьогодні.

Жінка промовила ті слова так: «Ну й ніч сьогодні», — і коли вона це зробила, Блу відчула, як шкірою пробіг легенький морозець. То була ніч. Останні десять років у ніч проти Дня святого Марка Блу чувала зі своєю мамою, але ця ніч відчувалася інакше.

То була ніч.

Цього року, із незрозумілих для Блу причин, Мора вперше замість себе відправила чувати Нів. Мати попросила Блу також піти, як завжди, але насправді то було не прохання. Блу завжди ходила, і цього разу теж пішла б. Не те щоб у дівчини були інші плани на вечір перед Днем святого Марка, але її мали запитати. Незадовго до народження Блу Мора вирішила, що розпоряджатися дітьми — варварство, тож її донька виросла, оточена наказовими знаками питання.

Блу розтискала і стискала задубілі кулаки. Зверху краї рукавичок без пальців були зношені. Минулого року дівчина доклала чималих зусиль, аби сплести їх, але був у цих рукавичках якийсь особливий шик. Якби Блу не була такою гордовитою, то надягла би звичайні, але теплі рукавиці, які їй подарували на Різдво. Проте дівчина *таки* була гордовитою, тож натомість обрала зношені рукавиці без пальців, що були в безліч разів крутіші, але й холодніші. І ніхто їх так і не побачить, окрім Нів та мертвих.

Доволі часто квітневі дні в Генрієтті були ясні та ніжні, вони вмовляли сонні дерева випускати бруньки, а оскаженілих від любові сонечок — стукатися об шибки вікон. Проте не сьогодні. Цієї ночі за відчуттями зима.

Блу глянула на свій годинник — кілька хвилин до одинадцятої. Старі легенди радили чувати при церкві опівночі, але в померлих поганеньке відчуття часу, особливо якщо немає місяця.

стала мовби королівською статуєю на старому церковному мурі: складені руки, схрещені щиколотки. А Блу, нижча й худіша, сиділа навпочіпки, мов неспокійна та непримітна гаргуля. Та ніч була не для її очей, та ніч для провидців та екстрасенсів, для відьом і медіумів.

Інакше кажучи, для решти її родини.

Із тиші Нів запитала:

— Ти що-небудь чуєш?

Її очі блиснули в темряві.

— Ні, — відповіла Блу, бо нічого не чула.

А тоді дівчині стало цікаво, чи Нів не запитала її, бо сама таки щось чула.

Жінка дивилася на неї тим самим поглядом із фото на веб-сайті, навмисне тривожачи своїми неземними очима, витріщаючись на кілька секунд довше, ніж було можливо цей погляд витримувати. За кілька днів після того, як приїхала Нів, Блу вже так натерпілася, що сказала про це Морі. Тоді вони двоє водночас увіпхалися до ванної кімнати, дівчина збиралася до школи, а її мама — на роботу.

Намагаючись зібрати нерівні пасма чорного волосся у коротенький хвостик, Блу запитала:

— Хіба обов'язково так витріщатися?

В душі мама припинила вимальовувати візерунки на запітнілих від пари скляних дверях, бо засміялася. За довгими переплетеними лініями показала вузька смужка Мориної шкіри.

— О, це її фішка.

Блу подумала, що, певно, були й кращі речі, за допомогою яких можна запам'ятатися.

На церковному подвір'ї Нів загадково мовила:

— Є стільки всього, що можна почути.

Та річ у тім, що слухати було нічого. Улітку підніжжя пагорбів оживало від дзижчання комах, посвистування, яким обмінювалися пташки-пересмішники, воронів, що кричали на машини. Але сьогодні ще було надто холодно, аби природа прокинулася.

— Я такого не чую, — сказала Блу, трохи здивована, що Нів ще не знає.

У багатій на провидців родині дівчина була білою вороною та завжди трималася осторонь потойбічних розмов, що їх мама, тітки та кузини провадили зі світом, прихованим від більшості людей. Єдиною особливістю дівчини було те, чим вона сама не могла насолодитися.

— Чую таке, як розмова по телефону. Просто завдяки мені інші краще відчують.

Нів і досі не відводила погляду.

— То ось чому Мора так хотіла, щоб ти теж пішла. Вона бере тебе на всі свої сеанси?

Блу здригнулася від цієї думки. Більшість клієнтів, що навідувалися на Фокс-Вей 300, складалася з нещасних жінок, які сподівалися, що в їхньому майбутньому Мора побачить любов і гроші. Думка про те, щоб застрягнути з ними в будинку на весь день, була нестерпною. Блу розуміла, що мамі, певно, дуже кортіло тримати доньку біля себе, аби та підсилювала її екстрасенсорні здібності. Коли Блу була меншою, ніколи не цінувала те, як рідко Мора кликала її долучитися до читання. Але тепер дівчина вже знала, наскільки добре може підсилювати здібності інших, тому мамина стриманість її дуже вражала.

— Ні, хіба що на дуже важливі, — відповіла Блу.

Пильний погляд Нів балансував на тонкій межі між бентежним та моторошним. Жінка мовила:

— Знаєш, таким варто пишатися. Вміння посилювати чийсь дар яснобачення дуже рідкісне та цінне.

— О, пхе! — сказала Блу, але не жорстко.

Дівчина хотіла, щоб її пирхання було кумедним. Блу мала шістнадцять років, аби звикнути до того, що вона не причетна до надприродного, і не хотіла, щоб Нів думала, ніби вона переживає через це кризу ідентичності. Дівчина скубула нитку на своїй рукавичці.

— І в тебе ще є ціла купа часу, щоб розвинути власні здібності, — додала Нів, не відводячи від неї голодного погляду.

Блу не відповіла. Дівчині не було цікаво передбачати майбутнє для інших людей, її цікавило, як би то піти й віднайти власне.

Нів нарешті опустила очі. Вона ліниво водила пальцем по запилюженому камінню та між круглих камінців.